

EL BORINOT

Any II - Núm. 57
25 de desembre 1924
Subscripció:
Trimestre, 3'50

SETMANARI D'HUMOR
20 ems.

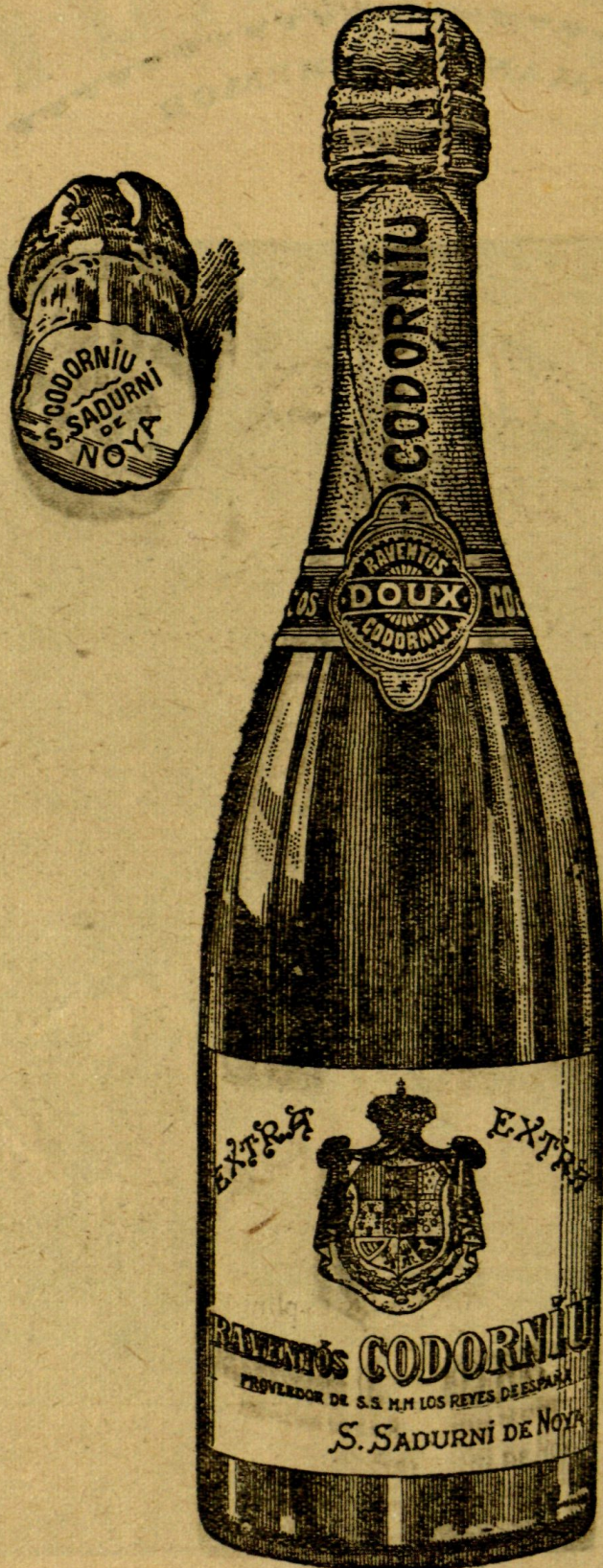
La corresp. a
l'Administració:
Angels, 22 i 24
BARCELONA

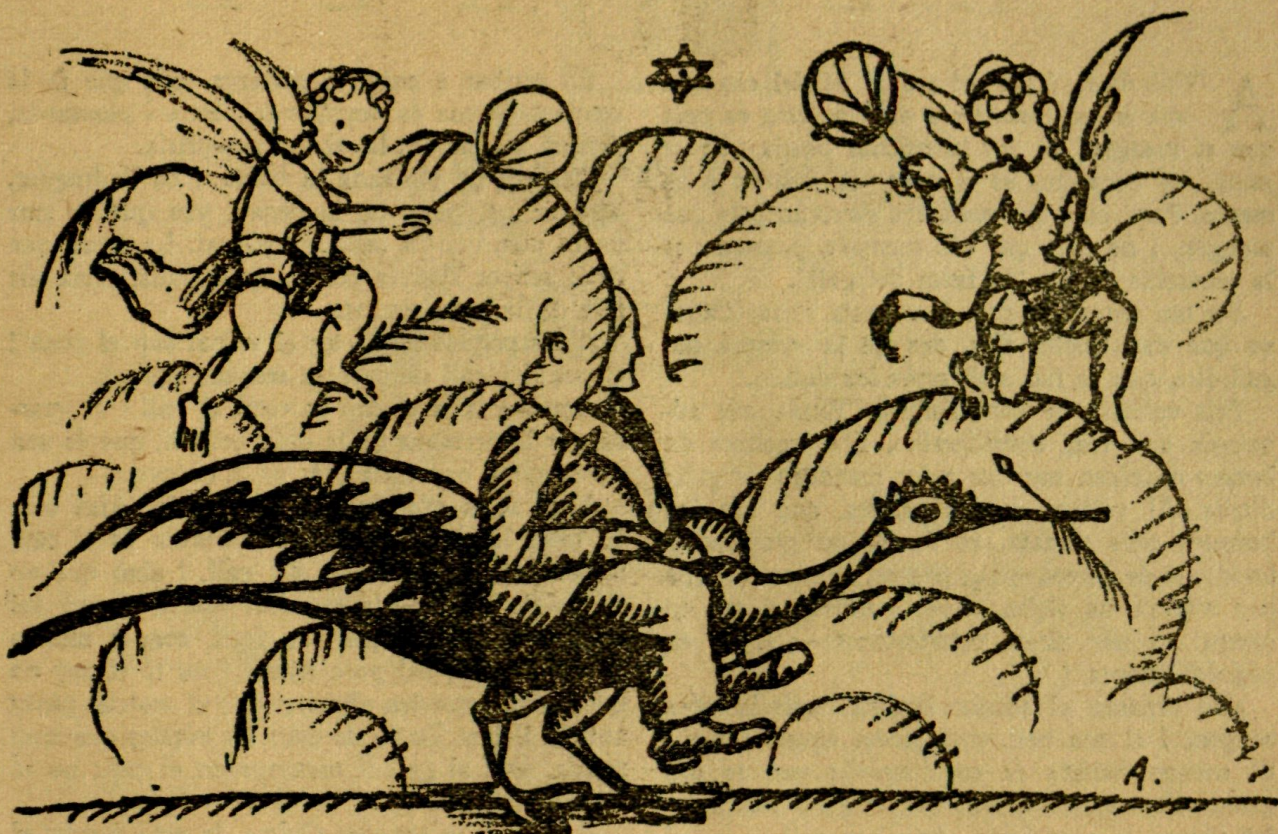

— Res: fins a l'últim pollastre i l'última botella!

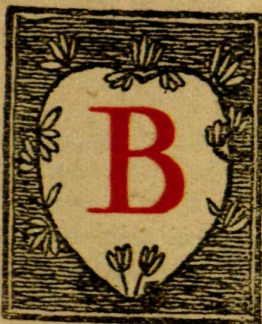
BIBLIOTECA PARTICULAR
ESTANISLAU ROIG GINGI
— BARCELONA —

CODORNIU

NADAL, O EL TRIOMF DE LA CARN

Bé: entenguem-nos: què celebra hom per Nadal, què glorifica: l'adveniment de l'Infant Jesús, o el capó i el gall rostit i farcit? Golafres! Qualsevol diria que hom no menja en tot l'any, que espera aquesta diada per convertir el ventrell en un paller de menjar. Girem la vista per tot, no veureu sinó munts i munts de minestra. La cosa típica d'aquests dies és això: l'amuntegament; fins les coses exquisides van a munts; és clar: perden el noranta nou per cent de llur exquisidesa!

Per què aquesta pruija? Per què tants de dies abans de Nadal, hom ja es frega les mans i es fa salivera la boca pensant en la taula de Nadal? Golafres! Què se li endona al golafre l'espectacle finíssim, daurat, esmaltat, quiet, diví, de la naturalesa, aquests dies nadalencs, que semblen especialment beneïts, amb aquella suavitat de rou celest? Oh, cal no li vingueu amb aquestes nicieses! els ulls li espurnegen, li surten de les conques, de cara al menjar; menjar, més menjar! I això, de totes les festes de l'any, potser en la més fina i delicada i espiritual.

Oh! i encara escolteu-lo, aquest home que va omplint barroerament, a palades, les cavitats del seu estomac, fet una màrfega boteruda. Escolteu-lo; ja fa dues hores que menja, i es burla i flastoma dels *pagesos de fora*, perquè de la Festa Major fan una *farta major!*.. Així és la vida. I ni que al seu davant li possessin un mirall, perquè s'hi veïés, amb les galtes inflades de menjar, no s'hi reconeixeria: i fóra capaç de burlar-se d'ell mateix, creient que es burla d'un *pagès de fora*.

Passarà Nadal. I què us imagineu que pensarà tota aquesta gent, que ha convertit la diada de l'adveniment de l'Infant Jesús en la diada de la gola? Es que, tal vegada, sobreeixint de força, farà càlculs per treballs, per noves energies a aplicar, per empreses àrdues, per actuacions generoses...? No: acabat de passar Nadal, pensa en la menjadora del Nadal vinent.

E L G A L L

A VUI és la festa del gall, i és del cas que ens en ocupem. Es a dir: la festa és pels que el mengen, no per la mocosa bèstia que es mata, es decapita, es farceix, es rosteix i es menja. Però, com que nosaltres escrivim pels que mengen, i no pels que són menjats, passem per la vicesersa de dir "la festa del gall".

Per tan senyalada com és aquesta festa, d'aquí ve que dura molts dies, des de la compra del gall fins que es fan amb arròs les deixes.

Pels voltants de Sant Tomàs, l'Explanada adquireix una vida considerable. Els jugadors de botxes cedeixen son lloc a les manades de galls dindis. Al voltant de les canyes, que són les barreres dels ramats, es forma un grup nombrosíssim de persones que peguen ullades als galls per comprar-ne algun, o per portar-lo a qui en compri, o per dir-se interiorment:—¡Si jo en pogués comprar!

¿No reparen al senyor Batista, amb la seva senyora i el seu nen, com miren aquell ramat? El senyor Batista és un d'aquells que se sap quants anys tenen sabent quants galls han menjat durant la seva vida. Any per gall.

El ramat que ara es mira ja se l'havia mirat mitja hora abans, però en tots els altres no ha vist un "cap" que li agrades tant com un d'aquest.

—Veus, Quima?—diu a la seva senyora.—Fem-nos portar aquell, que en mon concepte és millor peça que el de l'any passat.

—Això és molt dir, Batista: recorda't que l'any passat vas arribar a casa amb els braços trencats del pes que feia.

—Veurem. Mestre!—crida al venedor—acoste-me aquell que va darrera d'aquella polla.

—No té mal ull, vostè—diu el venedor portant el gall.

En efecte: tant el senyor Batista com la seva muller sospesen el gall i semblen restar satisfets del pes. Li busquen la ploma de la cuixa i es confirma l'acert del bon senyor.

Regategen el preu, i, després d'algunes paraules i haver fet, el comprador, com qui se n'anava, parteixen la diferència, i el senyor Batista resta content amb el gall, si bé a la senyora Quima li sembla que es podria trobar uns rals més barat.

Alguns xicots s'ofereixen a portar l'animal, però el senyor Batista, sense tornar-los resposta, agafa el gall, s'embossa la capa, dóna el braç a la seva esposa, i així se'n va cap a casa amb la pobra bèstia condemnada a mort, que s'acomia del món traient el cap per sota l'abric del que la porta.

En arribar a casa, la primera cosa que fa la senyora Quima és degollar la bèstia i plomar-la, perquè conservant-la viva s'amagriria.

Després de plomada la baixa a ca l'adroguer, demana per pesar-la, la pesa i veu que fa tres unces més que la de l'any passat. La fama que té el senyor Batista per comprar galls, creix als ulls de la seva muller.

A les poques hores tot el veïnat sap el preu i el pes del gall de casa la senyora Quima.

Aquesta talla el cap en rodó al gall i el guarda per la germana de la dida del noi, que és una pobra dona que cada any va a buscarlo.

Aquí se'ns ofereix una observació. Així com de totes les bèsties la part preferida és el cap, no s'esdevé així amb el del gall, i això que no té res de dolent. Els caçadors donen el cap del senglar al primer que l'ha ferit, com a mostra de deferència; del porc també hom té el cap en més estima que les altres parts; el mateix passa amb la llebre. En fi, de totes les bèsties que hom menja, sols al gall li menyspreen el cap; no sé trobar-li la raó.

Tornant a la senyora Quima, ja està farcint el gall amb orellanes, prunes, pinyons, porc i una poma que li posa al pap.

Un cop farcit, el cus i el deixa com un tap de gaseosa: que, si es tragués el farciment, no costaria poc tornar-lo a col·locar dintre el gall! Per això es diu en veritat que "puja més el farciment que el gall".

La senyora Quima cobreix tot el gall de llard, sense plànyer-li, perquè creu que la meitat se li quedarà el forner; el posa en la greixonera i el dóna a la criada perquè el porti al forn, encarregant-li que digui al forner que no el deixi sobtar.

La criada del senyor Batista no toca el gall més que per portar-lo al forn i anar-lo a buscar el dia següent mitja hora abans de dinar.

Arriba el dia de Nadal, i el senyor Batista, amb la família, s'asseu a taula; i després de l'escudella, olla i un entrant, és a dir, quan ja ningú no té gana, porten el gall a taula.

Si el gall és dur, o el farciment poc cuit, o un altre sis o as, la culpa és del forner que n'ha tret el llard, o que l'ha cuit amb massa foc, o que no l'ha girat a temps.

De totes maneres el gall és poc menjat el primer dia; més el segon, que no hi ha altre entrant; i el tercer dia es fa la carcanada, i una mica de farciment que ha restat, amb arròs.

No tenen fi ni compte les coses que passen entre el senyor Batista i la senyora Quima per celebrar el naixement de Jesús amb el "gall".

PAU BUNYEGAS

Si de pollastres hi ha escussadat, els neules abunden.

DEL BALCONET ESTANT

ESCOLTI, ESCOLTI!

A on va aquest home? Qui és aquest home que toca el pirandó tan de pressa? L'home dels nassos? No. Es Pirandello. Acaba la farina, i se'n va "etzit", que diria Ventura Gassol. Home, escolti, senyor Pirandello... Però ell, com si no tingué orelles, no ens escolta, i se'n va.

Aquest altre dia érem al Romea. Hi havia tanta de gent, que vàrem entrar-hi no volgueu saber com; pagant, sí; però també pegant; ens encabírem no sabem ben bé on. Teníem moltes ganes de fer una pregunta al senyor Pirandello. Vàrem arribar a fer la pregunta; però encara esperem la resposta. Llatí com és, va anar fent l'orni, i per fi amb la resposta a la boca ens va deixar. Això no val.

I sabeu quina pregunta li va fer EL BORINOT? Aquí va:

—"Si aquest any, que era o és any de traspàs, no ha passat res; creu vostè que l'any vinent, que no és any de traspàs, res pot passar?"

No negareu que aquesta pregunta està feta fins amb un cert aire pirandellià.

Però ni així no va rajar. Si en lloc d'ell, algú ens vol respondre...

ELS INNOCENTS

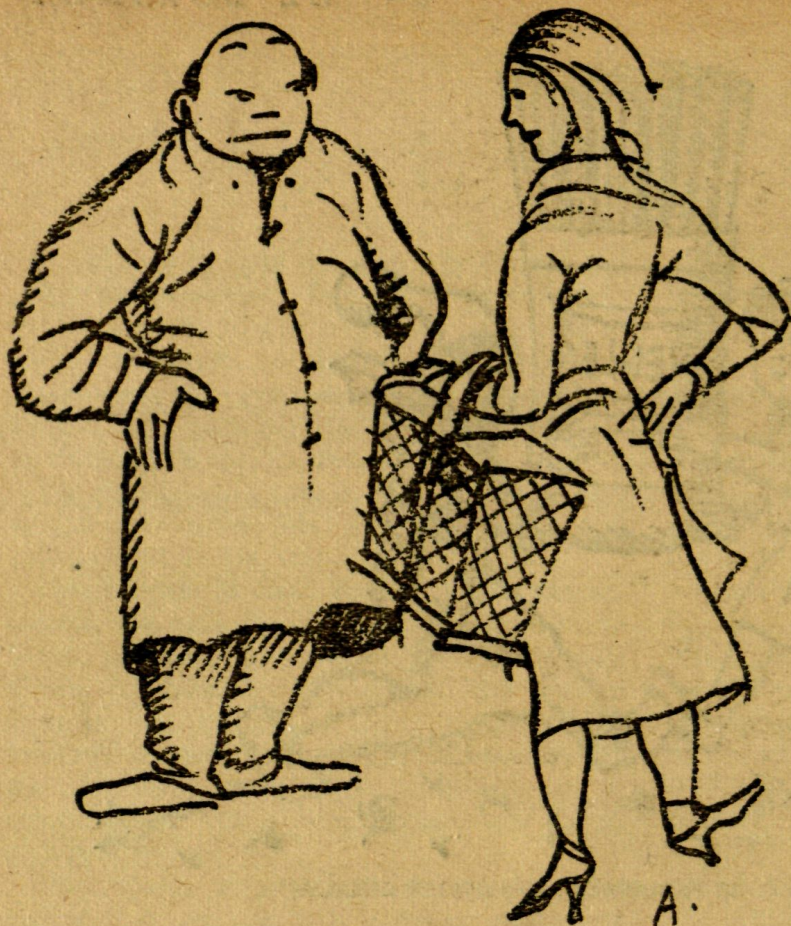
El dia dels Innocents n'és diada assenyalada. Tal diu com aquest, la gent en feia de totes; els rucs feien de savis, i els estira-cordetes feien d'homes honrats. Per fortuna això només durava un dia; perquè si no, un hom hauria acabat per perdre's-hi. Abans els Innocents només duraven un dia.

NEULES

De vegades, els homes per una miqueta de paraula malsonant ens posem al punt de dalt. Algú ens diu olla, tifa o nyèbit, i li neguem l'amistat amb una constància i una perseverància dignes de les grans causes. Però qui és capaç d'entendre'ls, els homes!

Aquests dies de festes nadalenques, no és una parauleta feridora d'insult, és un insult constant, gràfic, plàstic que per tot arreu veiem; en innumbrables aparadors hi ha aquest insult groller: neules! Podríem dir que tota la ciutat en pes ens tracta de neules, i nosaltres, tan fresquets, ens ho prenem, i fins paguem! Qui és capaç d'entendre'ls, els homes?

Es clar que sí, que tenen raó; perquè de neules, n'hi ha més que un foc no en cremaria; però encara no en som tots, gràcia a Déu. Encara hi ha classes!

Siluetes Olotines

Petit i desnarit,
camina adormit;
apenes hi veu,
i quan surt de casa
mai sol no el veureu.
Ell viu retirat
de la societat;
i si el visiteu
segü el trobareu
voltat de tants llibres
que tot-just se'l veu.

... ..

Barret al clatell,
sobretot penjat...
camina garrell...
ja està dibuixat.

PONTIS

EL COLMO DE... O L'ENCARREC AL "COLMADO"

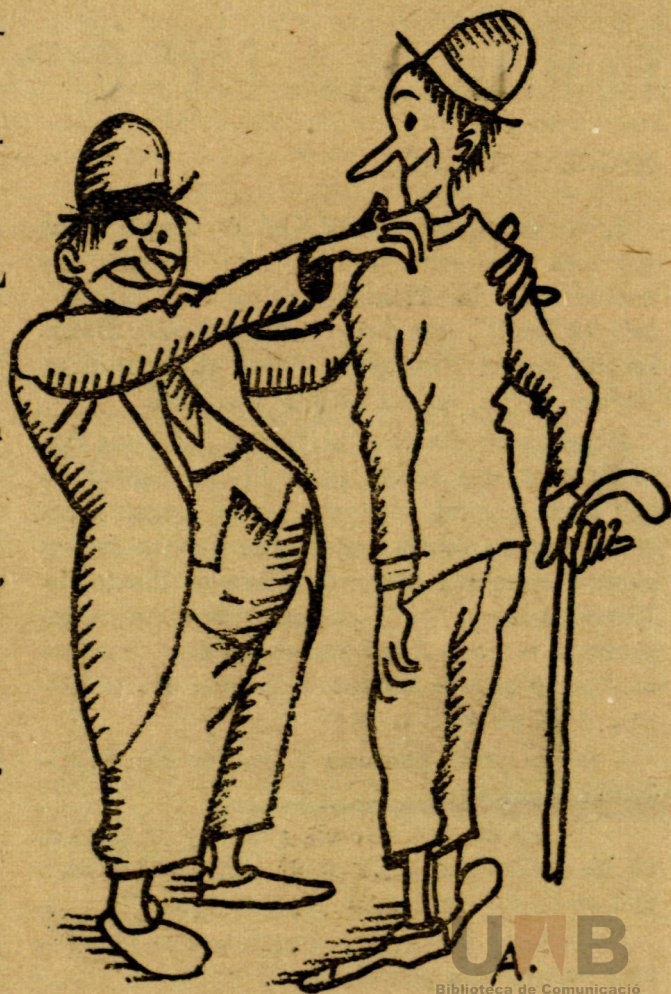
—Dues caixes, en volen, de xampany?

—Sí. I que no sigui com la marca d'aquest altre dia; al servei no ens va agradar gaire.

LLÓBREGA NIT DE NADAL

Cap a ponent flameja el sol que va a la posta.
D'allà mateix arriben ratxades de mal vent
i a son pas nobles arbres s'ajauen, mes la brosta
que abans en terra jeia, s'aixeca de valent.
A mida que la fosca domina la contrada
les bèsties més estranyes prest ixen de llurs caus,
i amparats en les ombres, sa música esquerdada
llencen al cel, grills, tòtils, granotes i gripaus.
Els homes ara dormen, llur raça és silenciosa
tansols algun noctàmbul fent esses se'n va al llit,
i aprofitant la calma, la xuta i la rabosa
per galliners i cledes cerquen botí adormit.
La nit és per les bèsties, fantasmes i viciosos;
els homes sans la fugen. Però en eixir el sol
agafaran les eines, alegres i animosos,
i no es veurà ni rastre de xuta ni mussol.

BR

—Sí; però per Nadal no s'haurà de moure!

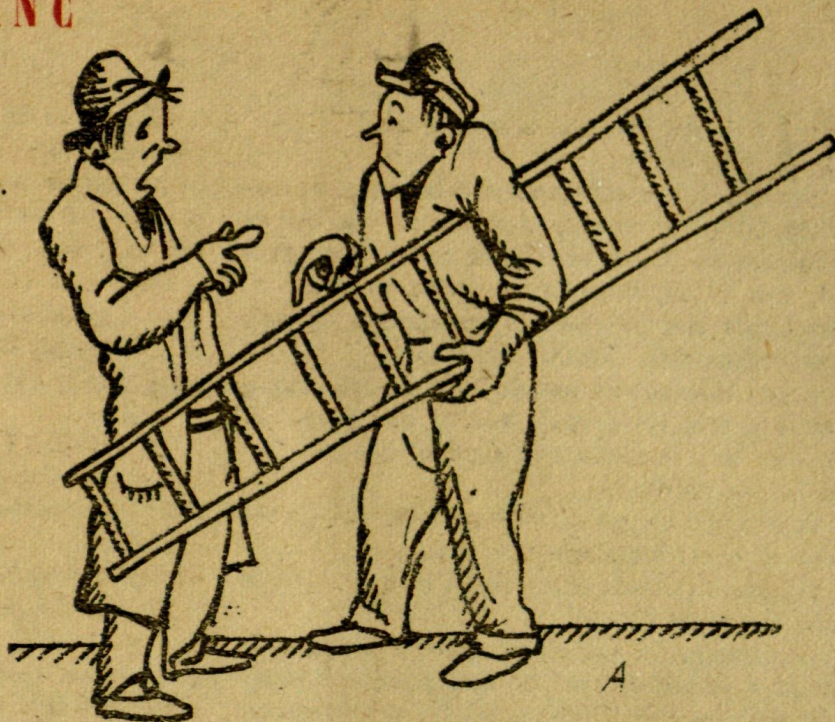
—Fins ara m'ha tocat anar dalt; visc a un quart pis.

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

CONTRA L'ESTANC

Vostè fuma? deia el metge
al seu infeliç pacient.
Això és costum molt dolent
pel cor, els pulmons i el fetge.
Pasteur, ffeipp i Hannemann,
Hipocràtes i Esculapi
aconsellen que hom escapi
d'un vici tan denigrant.
I és cosa ben definida
que el fumar recrema el pit,
causa insomnis a la nit,
i a més escursa la vida.
Però Doctor, fa el pacient,
vostè sofreix un engany
jo tinc setanta i un any
i encara estic sà i valent.
—Son argument no m'espanta.
Diu que en té setanta u?
Si no fumés, és segü
que ja en tindria vuitanta!

RAU-RAU

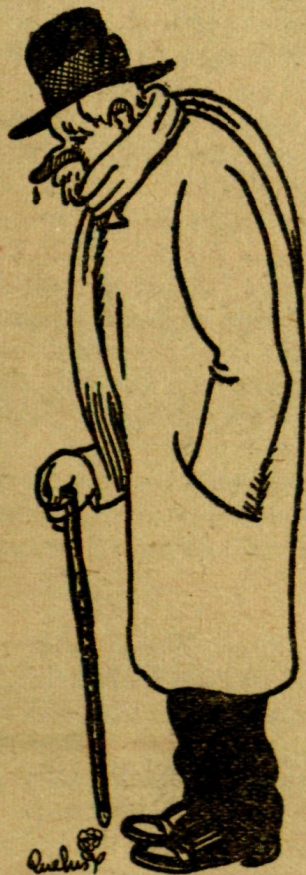
—I aquesta escala tan curta serveix per anà dalt?

—Sí; per Nadal i Sant Esteve i tot!

FLORESTES

A una veïna.

La cara tens inflada
com de manxiula,
i quan enraones
el nas et xiula.
Quan fas aquelles rialles
tan poca-soltes,
sembles talment bessona
del carnestoltes.
Per dalt l'espatlla et mires
la parentella,
perquè creus avançar-la
de mitja "pela".
Puix que al morir ta tia
va fer-te hereua,
ara tens la semblança
a una jueua.
A ta sogra, pobreta,
li dius gandula,
quan els anys d'ella contis
tu seràs nulla.
Amb això sols demostres
ser molt... "panarra"
malparles a una velleta
amb tanta "barra".
Has d'invertir els termes
al dir-li porca,
això ets tu, altres coses,
i encara eixorca!

OPTIMISME

—Tot va bé, tot està serè: fins a mi em cau la
gota serepa!

XAC

E L NAS

HAN vist mai dos nassos iguals?
Oh, ca!

Ben mirat, l'aspecte general dels homes és monòton, comparat amb el miserable insecte, que és riquíssim en punt a varietat de forma; però també, ben mirat, totes les espècies anomenades irracionals són pobríssimes en matèria de nas, comparades amb l'home.

Sabeu dibuixar un nas de lleó? Doncs emproveu-lo a tots els lleons i veureu que els escau bé i en tots semblarà que sigui el que per força havien de tenir.

Haveu vist un nas de mico o de llebra? Doncs com si ja els haguéssiu vist tots.

¿Quina diferència entre això i el que succeeix amb el nas de l'home!

Contempleu el Dante, imagineu-li un nas diferent, i ja podeu triar; no serà possible trobar-n'hi un altre que li estigui bé. Us resultarà una fesomia incompleta, contradictòria, inconvenient, falsa. Ja li podeu suposar el que més se sembli al seu: mai en trobareu un que tingui les condicions de identitat que podrien controvertir el meu principi.

Dat l'home és conegut son nas.

El nas és fatal: és el signe característic de l'individu, és la rúbrica de son geni, temperament, intel·ligència i aptituts especials.

¿Admeteu com verossímil un poeta melancònic amb el nas arremangat? De cap manera.

¿Creureu mai en el misticisme d'una dona des del moment en què li haureu vist un nas recte, de llom arrodonit, forats llargueruts, bellugadís i que no està enfonsat per la part de l'arrel? Tampoc.

¿Serà possible que mengi poc la persona que tingui un nas prim, una mica corbat, de punta rodona, que s'enfila per munt al tocar el llavi i mou els tendrums com si fossin ales, olorant per tot sense adonar-se'n el mateix que el porta? Es clar que no. ¿I no serà, naturalment, burleta el que naix amb un nas que a l'arribar a la meitat treu la punta del cap a fora, forma una mena de porra, i és tot esqueix per sota?

Ja veieu que el nas ningú se'l porta al seu gust; que la major part dels homes el portem tota la vida amb la forma que tenia quan vàrem néixer: i per això dic que el nas és la fatalitat: perquè si revela les qualitats que han de caracteritzar a la criatura, senyal és que aquestes qualitats les portava ja en llavor. No per això, amats llegidors, nego la doctrina de la gràcia; ans bé, la reconec, sobretot quan veig persones de forma desagradable en conjunt i plenes de gràcia en el nas.

Pinteu una cara, esborreu-li els ulls i després poseu-n'hi uns altres, diferents, i aquella cara podrà existir realment en la naturalesa. El mateix es pot fer respecte a la boca, el front, les orelles... amb el nas no pot ésser!

Cada u té el nas que irremissiblement ha de tenir, i quasi m'atreveixo a assegurar que la base i fonament de l'home és el nas, i que tota la resta depèn del nas i s'adapta a la força de la seva llei.

La blanura i afeminació d'Ovidi i Petrarca, descollen en sos nassos respectius, llargs, acavallats, blanquinosos, prims i decaiguts.

L'energia i severitat de Sèneca estan patents en son nas rodó, ample, curt i fet d'un cop.

El geni del primer Napoleon té manifestacions en tots i cada un dels seus trets fisionòmics; més encara que en la mirada i en la forma i disposició dels ulls trobeu molt ben indicada sa intel·ligència, us semblaran poca cosa si us entreteniu una estoneta a estudiar-li el nas, on no solament es coneix percepció delicada i prompta, sinó resolució, envit, confiança en si i desconfiança dels altres, sobrietat, activitat, i per més prova compareu el nas de Napoleó en la glòria de l'imperi, amb el nas de Napoleon a Santa Elena, i de segur us semblarà comprovada ma teoria. El nas d'Austerlitz ha acompanyat sempre a un home que anava pel món batallant, vencent i ensumant per tot glòries segures; el nas de Santa Helena és nas de vençut; es nas on es veuen llargandeixades de llàgrimes; aquell nas, a pesar seu i de la distància, flaira la restauració. Talleu-lo, poseu-lo sol en un camí i el primer francès que hi passi es llevarà el barret i cantarà alguna cosa de Beranger, que li sembli trista. Mireu-vos bé el nas de Carles V d'Alemanya, I d'Espanya, i si sou entesos, hi podeu llegir tota sa història.

Es a dir que si no fos el nas, foren molt fàcils els enganys entre els homes, i costaria molt de formar judici del present i l'esdevenidor d'una persona.

Ara, no.

Tot home estafat dóna a comprendre que no va mirar bé el nas del burlador.

Tapin el retrat de Voltaire, deixin només que hom li vegi el nas i tothom dirà: aquí sota hi ha un enginy i un incrèdul fosos en un sol home.

Ara potser vostès preguntaran:

—I tot això, a què treu nas?

—Treu nas a nas. ¿Que es pensen que ací sols hem de parlar de ximpleses?

Oh, ca!

VERMOUT AMB POCA GRÀCIA

— Mosso: m'ha mullat de mala manera!

— I ca! si és vermouth sec!

PESSEBRE

NO sé per què darrera d'aquesta sola paraula se m'afigura veure un home de certa edat, de costums patriarcals, fet i xapat a l'antiga, molt amic de sa casa, pare de dos filles casadores, i avi de dos nois en disposició de combregar aquell any. I serà, aquesta figuració, perquè és per a mi tan innocent, honesta i fins, si voleu, santa en sa forma, la diversió de fer pessebre, que no la comprenc en qui no reuneixi una gran dosi d'aquella bona fe que avui no corre, com ho justifica la desaparició d'aquests espectacles i el curt nombre de pessebristes.

No incloc en el mot de pessebristes aquells que, amb totes les regles de la pintura i la perspectiva del dibuix i de l'òptica, guarneixen un ben combinat i formós paisatge, a on ço que menys destaca és el tradicional i deliciós portal de Betlem, amb el "Niñu", el bou i la someira. No. Aquests són pessebristes degenerats, indignes de merèixer tan candorós nom.

El veritable, el genèric, el típic és aquell que no té més món que la família ni més glòria que sa casa, que en diu la sepultura de la vida.

Però on deu veure's el pessebrista és fent la gran obra del pessebre.

Comença per convertir en tarimat els bancs dels torns i els banquetes i capitells de quan ses filles brodaven punt; i amb uns quants taulons que baixa d'uns permodos, i que durant l'any fan taules a les gàbies, arma un empostissat on s'hi podria fer un sarau si convingués. Comença les muntanyes amb els suros, gavelles i paper d'estraça mullat, que guarda d'un any per altre; estén una capa de sorra fina, i quan té allò principal fet, com diu a aquestes operacions, comença la col·locació de les cases, arbres de molsa, pinetell, mata, savina, boix i romanins, que ell mateix ha tingut bona cura de triar en les fires precursoras a Nadal; combina els camps de vences i mill, que amb temps havia sembrat, on pasturen cabres i tocinos més petits que les plates; i, per fi, arriba el gran dia en què convida els seus amics per ensenyar-los, per vuitena vegada, el pessebre que vénen veient vuit anys fa.

L'escaleta és estreta; la il·luminació, una llàntia d'oli que l'estadant encarregat de la setmana s'ha oblidat d'encendre.

—¡Vaja una porqueria, fer-nos pujar a les fosques!—diu un senyor de certa edat, acompanyat de quatre senyoretas, dos joves que festegen amb les més grans i sis o set criatures parents o coneguts d'un o altre de la colla.—Noies, poc a poc. Enric, encén "mistos".

En tant les noies riuen; els nois ensopeguen, els joves callen i no troben les capsetes de llumins, i el vell rondina.

Però el pitjor és que els que ja han vist el pessebre, baixant i no comptant amb els que pugen, ensopeguen a mitja escala.

—Que no hi veu?—diu el que puja.

—No, senyor; com que és fosc.

—Vaja un fàstic! Llum!—I comença un cor general de:—Llum! llum! llum!

—A on va, això!—diu una veu de dona, i a continuació la pregunta, sense resposta, de...

—Què tens, Tresona?

—Aï que m'enpenyen!—Esperi's, home: no vagi depressa, que ja hi serà a temps. ¡Ai, que em trepitgen!—Atura't, que baixo!—I mil altres exclamacions, fins que un que ha reculat picca tres pics i es repeteix el cor general de:—Llum! llum! llum!,—que continua fins que surt una llumenera i una veu: la de la senyora de la casa, que crida admirada:

—Ai, ai! Que has apagat la llàntia? Pugin poc a poquet, que l'escala és estreta.

Per fi els que ascendeixen arriben a dalt, i, després de mil compliments que fa el senyor de certa edat per tots els de la colla, i especialment pels dos joves, que prou feina tenen a festejar, entren al pessebre.

Com un guarda constant, el primer que es troba és el pessebrista, que cuida de col·locar-los:—Els noiets davant, que ells són petits i no priven. Vostès, senyoretas, posin-se aquí, que ho veuran bé. I tu, estrofa! Què tal? t'agrada?—pregunta al vell encara no hi acaba de ficar el nas.

—Em sembla igual al de l'any passat.

—Fuig home, no diguis això. Mira't aquell lluny dels miralls: era a l'esquerra i ara el tens a la dreta. El país nevat no hi era.

—Tens raó. M'agrada! Està bé!

—Mai diria què és, la neu?

—Què sé jo! Paper retallat?

—No... Senyoretas... no toquin cap figura. Tu, vailet: que tens la vista als dits?—afegeix don Gaietano ajudant a renyar a son amic el pessebrista.

Comprou a la Perfumeria

M. PALAU

Rambla de Catalunya, 61

(cantonada Aragó)

✱ ✱

Extens assortit de Perfumeria i Articles per a regal

PREUS MOLT REDUÏTS

A LA FIRA DE PESSEBRES

—Senyora Roseta: voldria uns quants ruquets com aquells de sempre... sap?

—No la podré servir! Enguany tots estan ocupats.

—Doncs, digues: què et sembla, la neu? Però bah!, no ho nedevaries: ja t'ho diré, mes no ho diguis.—I, encomanant el secret com a tots els que hi han anat, diu, baixant la veu:

—Cotó fluix.

—I aquest vaixell... Què és, el fum?

—Esca mullada—continua amb el mateix.—I ara veuràs la màquina que el fa anar.—I, alçant la punta del cobritaules, li mostra un pobre cirabotes llogat per fer rodar un tornet que posa en moviment aquella i altres joguines.

—Si haguessin vingut una mica abans, haurien vist rajar la font que hi ha en aquell riu gelat. Ja veuran, esperin una miqueta.—El senyor Aleix desapareix i al poc se sent xiular un cantí que es buida, i comença a rajar, d'entre dos troços de suro, un rajolinet com un fil d'empalomar.

A tot això el temps passa; els nous convidats empenyen per entrar. La senyora de la casa ja no sap quina conversa tocar per entretenir als que esperen. Les filles de don Aleix s'entretenen

al davant tocant el piano i fent tertúlia amb els amics de més confiança. Les de don Gaietano no es cuiden més que dels seus xicots.

—Què tal, que et sembla? Senyoretetes, ¿els hi agrada?

—Molt, molt—responen a cor, estufant al pessebrista.

—Tornin un altre dia. Miri'n, pels Reis el torno a encendre.

Allò sembla el senyal de dir a fora. Es buida la sala i es torna a omplir de nova gent, però que a qui no fos molt pràctic li semblaria la mateixa d'una hora abans. El senyor Aleix torna a fer la mateixa relació, a confiar els mateixos secrets i sigil, i d'aquesta manera passa la nit, fins que els gresolets, per manca d'oli, van apagant-se; i llavors s'acomiada l'última tanda, com totes les anteriors, amb les recíproques i obligades:—Que tinguin bones festes.—Com a vostès se les desitja.

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

RAMON SUNYER

Quan vegeu treure el cap a En Suyer, i que us mira amb un aire especial, no cal que tingueu fred, ni que els dies siguin curts, per pensar que s'acosten els Reis. Ell mateix és un màgic, que del seu taller de fades us porta les joies, que tenen reflexes de l'estel d'Orient. Aquests dies l'estel està aturat a les Galeries Layetanes: aneu-hi.

ELS INDIOTS

Heu vist els indiots pels carrers? Quina formosor que feien i quina gatzara: la ciutat semblava petita per ells. Arribaven, en certs indrets, a entorpir-vos el pas i tot. Estarrufats, superbiosos, amb el coll congestionat i la cara vermella, semblaven de dir-vos: aquí som nosaltres, pas!

Però veu's aquí que quan més estarrufats estaven, un senzill cop de canya els esvera i els fa arrupir i callar, i intenten fugir ridículament. I els indiots acaben fent-nos riure.

PANYS MAÑACH

NOMÉS HO SÓN
ELS MARCATS
"CASA
MAÑACH"

Caixes d'acer
incombustible

Cargols per a
maquinàries

Tallers i despatx: Gràcia, Riera de Sant Miquel, 39. - Telèfon 1244-6
Sucursals: Ferran, 57. Telèfon 667-A, i Barbarà 9. Telèfon 674-A

PELS BELLS CARRERS DE MA CIUTAT

CARRER DE FERNANDO
24 i 26. Sastre, modisto i Camiseria BAS I TARRIDA
» 33. Gavineria - AMERICAN MACHINE.
» 34. Institut Musical - Acadèmia Ardevor.

CARRER CORTS CALALANES
Núm. 614. Peleteria «LE RÉNARD».

CARRER CLARIS
Núm. 102. Blau Cata unya. - J LOPEZ LLAUDFR.

CARRER DE TALLERS
Núm. 72. CASIMIR VICENS. - Ceràmica i rajoles.

CARRER PRINCESA
N.º 49. BAR ALBAREDA

CARRER MUNTANER
N.º 65 Ribas i Ferrer Bib Regina *Noveles escullides*

CARRER CONDE ASALTO
N.º 15. Mobles a plazos i comptat. - JOSEF MAESTI.

CARRER BOTERS
N.º 4 F. MONFALCÓN. Tapissos pintats i oleografies.

CARRER DEL CALL
» 1. C. FONT. Mantons Manila i Mantellines.
» 9. Llaneria i Sederia. - CASA PUIG.
N.º 17. Sederia i Llaneria. - Trémola.
28, pral. J. COSTA. - Anliguitats d'art.

CARRER DEL PI
2 i 4 Raspalleria Moderna FERRÁN MAURI.
» 7. Vels i Mantos. - ANTIGA CASA SALA.
» 11. Articles de Pell. - J. SAUCH.
» 13. Sastre. - L. MIR.
» 14. Art. Fotogràfics. - S. COSTA.
» 14. Fca. Plisats. - BRUTAU I MOXO.

RAMBLA DE CATALUNYA
» 15. Pel eteria «La Siberia» - J. TICÓ
» 20. Perruqueria. - J. MAYMO.
» 42. Bar. - LA PAGESA DE LA RAMBLA.

CARRER DE LA BOQUERIA
36 i 38. Camiseria. - RODRIGUEZ & FERRE

CARRER CORRIBIA
N.º 2 1.ª Lligas i Tirants CATALONIA

CARRER VILA-VILÀ
Núm. 66 Palla i Anfais JOSEP CATALÀ

CARRER PORTAFERRISSA
Núm. 25. Camiseria An oni de B Carneià

CARRER ARIBAU
Núm. 14. Bragers i enventjes PALAU els millors

CARRER AMPLE
N.º 29 i 31 Perruqueria ENRIC SORIGUE

REFLEXIONS D'UN DEPENDENT

—Sí, vaja; per Nadal, cada ovella al seu corral; però els pollastres fora del galliner.

SETS I VUITS

Encara Víctor Balaguer ("Don Víctor"). El número especial que li dedicàvem ens mereixeren molts elogis i molta venda. Després de nosaltres, molts encara han anat celebrant el seu centenari en formes diverses. Suara hem vist a les Llibreries Verdaguer, Catalònia i Italiana unes postals de colors commemoratives del Centenari, que són un bell record de la diada. L'Oliva de Vilanova, aquest entusiasta aimador de les belles lletres i de les belles coses, n'ha fet un esplèndid tiratge. Ho celebrem.

***

Qui ho diu que En Guimerà és mort? Quin mort, que fa tronar i ploure! Aneu al Novetats, a veure "Terra Baixa" òpera, i ja em sabreu dir si Guimerà és mort! Qui és mort, i ben mort, que put i tot, és el llop; només hi ha que encara està de cos present, i encara entrebanca, és clar!

***

Cada dia estan obtenint nous èxits les bèsties de l'Olympia. Què bé que ho fan, què bé que treballen!

No sabem si serà per raó del contrast: però és cert que, quan en som fora, les enyorem d'allò més.

***

Proveu el cafè amb llet "El Pagès"

FILOSOFIA NASSARIA

—M'està bé que vostè tingui tants nassos com dies té l'any; però els dies en aquest temps, són curts.

Els "colmados" de Sitges estan de bones; s'han fet la barba d'or amb el pernill serrano. Decididament es veu que això del pernill serrano dóna, dóna que és un gust.

***

Ni el fred, ni la calor, ni les temporades de l'any, ni les tradicions populars no fallen mai, tot arriba pels seus passos, i tot es compleix. Enguany, però, sembla que hi haurà una excepció: la de "l'home dels nassos", al menys per Barcelona.

Hi ha tanta porqueria, fa tanta pudor per tot, que l'home dels nassos ha telegrafiat dient que no l'esperéssim pas. I té raó.

***

Dos artistes nostres han triomfat i triomfen al Liceu: Ventura Gassol i Antoni Marquès-Puig, amb la "Sor Beatriu". Mentrestant "germà Gassol" no podia "veure" els aplaudiments a dojo que hom dedicava a l'amic absent. Conhortem-nos, però, de pensar que si no "veu" l'ovació, deu oir-la, gràcies a la T. S. F., la qual no sempre ha de servir per fer el ridícul i també pot fer el seu bon servei.

AQUEST NUMERO HA PASSAT PER LA CENSURA MILITAR

LA GLORIA DE DIR-SE ESTEVE

Tot l'any, despectivament anem dient: "és un senyor Esteve, és un infeliç senyor Esteve, és un carcamal de senyor Esteve!" Com si fóssim uns déus, menyspreem aquells mortals que duen el nom invicte del primer màrtir.

Però ja li arriba, quan tothom s'arrossega amb una infinita quantitat d'aburriment a sobre, i vagabundeja fet un ostra, llanguid, malhumorat i

dispèptic, l'Esteve està radiant i eixerit. Quan ningú no es recorda de ningú, i tothom es fa un cert fàstic a tothom, l'Esteve manté el seu punt, i reb felicitacions i enhorabones. L'Esteve somriu, es sent satisfet en la immensa venjança de la seva felicitat.

V. i N.

IMP. ALTÉS.

BRAGUERS I FAIXES A MIDA - SUSPENSORIS SPORT - MITGES - GENOLLERES - TURMELLERES
ELÀSTIQUES - ESPARDENYES AMB SOLA DE GOMA - CINTURES PER OPERATS D'HÈRNIA
TIRANTS I CINTURONTS DE CAUTXÚ - BITLLETES **COTONS - GLASSES - BENES**
PILOTES TENNIS I FUTBOL - ESPONGES - PETAQUES **MARCA "LA GERMANA"**
PITETS - BABERS - CALCETES TOT GOMA PER INFANTS - PILOTES I JOGUINES TOT GOMA
ARTICLES DE GOMA PER A BARBERS - MITJONS DE CAUTXÚ - GORROS DE BANY - TELES PER LLIT XUPADORS

PRODUCTES TUSELL, S. A. - RONDA SANT PERE, 12 - BARCELONA

PELLETERIA LA SIBERIA

Rambla de Catalunya, 15 :-: Corts Catalanes, 624

Magnífics models d'abricos de tota classe de Pells fines
i gran assortit de Renards, Exarps i tota mena de Confeccions

El millor present per a Cap d'any i Reis

Secció Econòmica

En aquesta SECCIÓ hi ha sempre un veritat assortit d'articles de gran reclam, i un stock complet de pells per a adornaments de vestits, a preus de fàbrica.

Garantim tots els articles que venem - Le seva qualitat no admet competència

Aquesta casa no exposa els seus últims models als aparadors.

Facilitem catàlegs a qui ho sol·liciti.

Catifes de pells. Models novíssims i variats

Visiteu el clàssic PESSEBRE de "La Siberia"

FREIXENET

SAN SADURNI DE NOYA

ES EL MILLOR XAMPANY

ESTEVE RIERA
Confiter i Pastisser

Pa de luxe

RAMBLA DE CANALETES 9111.

TELÉFON A 2766.

CARRER DE MALLORCA 307 i 309:

TELÉFON. G. 2.

BARCELONA

Per Nadal i Sant Esteve

—és molt lògic, sí senyor!—

On podeu anar millor

que a càl Esteve Riera?

UAB
Comunicació
i Hemeroteca General

EL BORINOT

Any II - Núm. 57

25 de desembre 1924

Subscripció:

Trimestre, 3'50

SETMANARI D'HUMOR
20 ems.

La corresp. a

l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA

— Què no ha tret la grossa, senyor Pepet?
— Sí, senyor; l'he tretta una mica a passeig.